

U SPOMEN

Msgr. dr. Josip
Salač

*Biskup Salač govori na svečano-
sti podjele diploma na Institutu
za crkvenu glazbu 1975. g.*

»Pater, kamo ste se uputili?« — »Moram k liječniku po uputnicu za neke preglede«, rekao mi je dva tjedna prije svoje smrti. Dan prije smrti sreli smo se pred Bogoslovskim sjemeništem. U razgovoru mi je rekao: »Znaš, osjećam se umoran, sestra mi je bolesna od neizlječive bolesti, pa sestra iz Daruvara i ja dežuramo kod bolesnice«. Drugi dan poslije podne pronijela se vijest: Umro je pater Salač. Umro je u 67. godini života, 43. godini svećeništva i 6. biskupstva. Uz »*Pokoj vječni daruj mu, Gospodine*« počele su se redati uspomene:

Poznao sam ga prije, ali u drugoj godini studija dolazi nam za duhovnika u sjemenište. Bio je visok, elegantnih kretnji, dubokog prodornog pogleda. Svakoga je susretao sa smješkom i lijepom riječi pa je brzo osvojio srca bogoslova. Često smo znali čekati u redu pred njegovim vratima da odemo k njemu na razgovor.

Kao duhovnik posebnu je ljubav gajio prema liturgiji. Tako je odgajao bogoslove u tom duhu već prije II. vatikanskog sabora. Za svoja puncta meditationis, rekolekcije duhovne vježbe uvijek se savjesno pripravo. Prikazivao nam je svu ozbiljnost svećeničkog života. S radošću je pratio naše korake prema ređenju. Strpljivo nas je poučavao u moljenju časoslova. Bio je prisutan na svim pokusnim misama, tzv. »sub umbrax«. Želio je da mu sve ceremonije budu izvedene točno prema propisima. Budući da još nismo bili dovoljno izvježbani u ceremonijama, često smo pogriješili. Bio je dovoljan njegov pogled bez ijedne riječi i odmah smo znali gdje je tko pogriješio. Najljepši dani bili su mu dani ređenja. Ne zna se tko je bio radosniji on ili ređenici.

Veliku brigu posvećivao je pjevanju. Volio je da mu bogoslovi pjevaju na misama u kapelici i katedrali, na vesperama, na akademijama, ali i na odmoru i na izletima. Često je sam dolazio na probe, da vidi kako napreduje pjevanje. Svake nedje-

lje kretala je bijela kolona bogoslova u prvostolnici na pjevanje vespera koje je s veseljem predvodio pater Salač.

Upravo zbog njegove zauzetosti za liturgiju zagrebački ga je nadbiskup imenovao najprije članom, a zatim predsjednikom Dijecezanskog liturgijskog odbora zagrebačke nadbiskupije. U tom svojstvu priređivao je razne liturgijske tekstove za tisak. Nekoliko puta izdao je molitvenik »Kruh nebeski«, prilagođavajući ga novim crkvenim smjernicama.

Godine 1970. imenovan je i posvećen za pomoćnog zagrebačkog biskupa, a uskoro postaje i delegat za sjemenište. Tu samo nastavlja svoje liturgijsko djelovanje. Kao rektor sjemeništa odgajao je bogoslove, a kao biskup provjeravao je kako njegovi pitomci rade na terenu.

Bio je odani prijatelj Instituta za crkvenu glazbu. Rado je dolazio na godišnje produkcije, a veselio se kad je dijelio diplome diplomiranim slušačima. Znao me često pitati: »No, koliko će ih ove godine diplomirati?« Što je bio veći broj, to je bilo veće njegovo veselje. Redovito je pratio naš časopis za duhovnu glazbu »Sv. Cecilija«. Kadgod je bio zamoljen, vrlo je rado predvodio koncelebriranu misu i održao propovijed. Upravo je prošle 1975. g. imao misu i propovijed na blagdan sv. Cecilije. U svojoj propovijedi zahvalio je svima koji na bilo koji način doprinose ljepšem pjevanju u liturgiji. Ni on ni mi nismo slutili da mu je to zadnji službeni susret s Institutom.

Na kraju, u ime svih pjevača i voditelja pjevanja, a posebno u ime Instituta za crkvenu glazbu, hvala patru Salaču za sve što je učinio za liturgiju i pjevanje u našoj Crkvi.

Josip Korpar